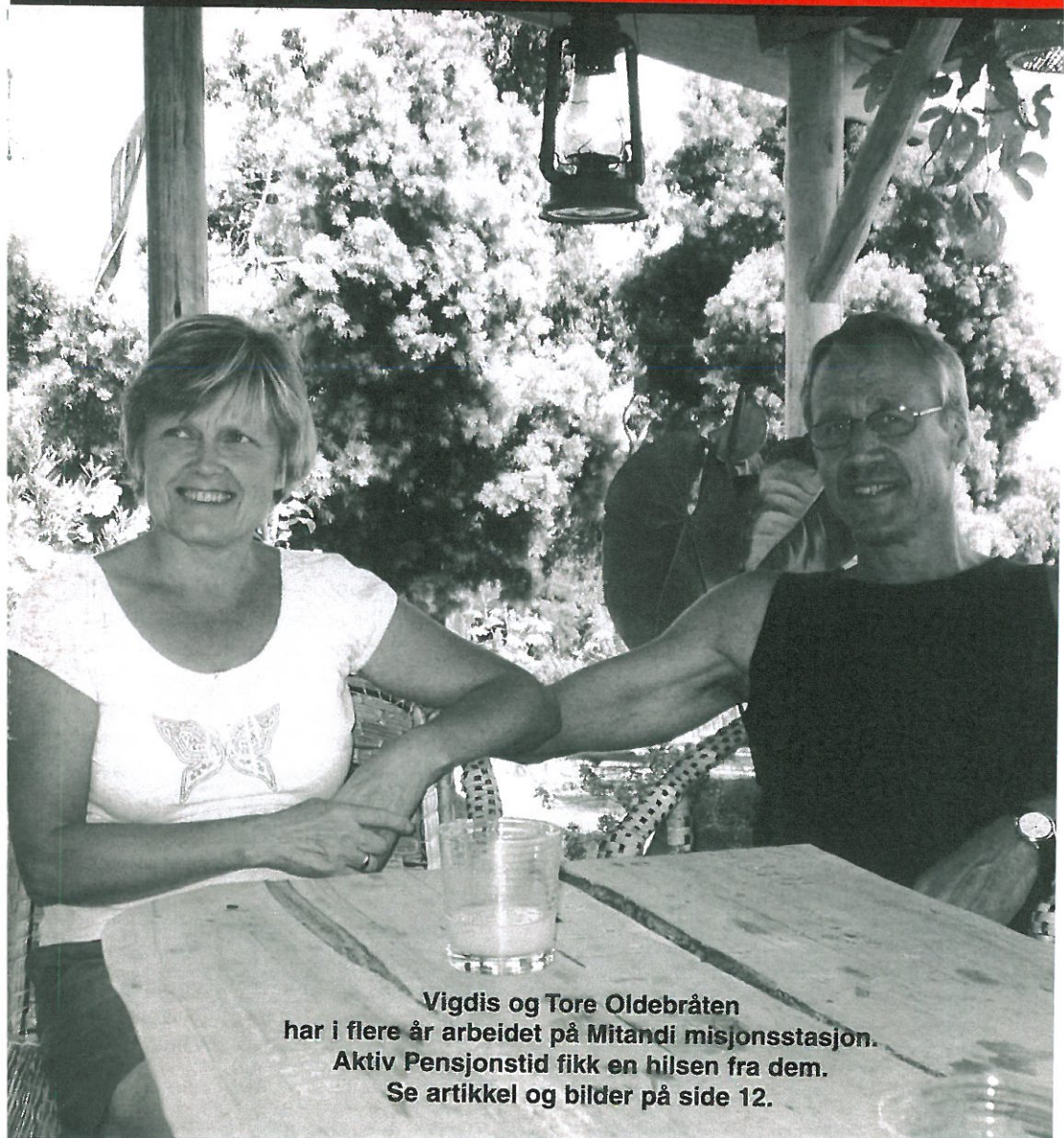

Aktiv Pensjonstid

Nr. 1 - 1. kvartal 2009 - 20. årgang

Vigdis og Tore Oldebråten
har i flere år arbeidet på Mitandi misjonsstasjon.
Aktiv Pensjonstid fikk en hilsen fra dem.
Se artikkel og bilder på side 12.

BESØK PÅ MOSSERØD

Av Rolf H. Kvinge

I disse dager hører vi stadig mer og mer om eldrebølgen som kommer. Det sies at antall mennesker over 65 år fram til 2040 vil stige mellom 50 og 100 %. Antallet gamle over 90 år, vil øke med over 100 %. Og så kan statistikkene fortelle oss at i 1950 hadde man sju arbeidstakere pr. pensjonist. I dag er det fire og i 2050 vil det være mellom to og tre.

Det er en kjensgjerning at de fleste av oss vil ha behov for hjelp når vi når et stadium med nedsatt førlighet. Og da er slike statistikker om fremtiden skremmende lesning.

Nå må vi legge til at som kristne skal vi ikke ta sorgene på forhånd. Gud som har ledet til i dag, vil ikke forlate oss. "Jeg er med dere alle dager inntil verdens ende", var Jesu trøstende ord.

Nå har jeg i snart sju år besøkt Mosserødhjemmet i Sandefjord nokså jevnlig. Som familie var vi så heldige å få tidl. svigermor Lise Furulund inn på dette hjemmet, som er drevet av Adventist-samfunnet. Hun var blitt enke, bodde i Flekkefjord og den nære familie var enten lagt til hvile eller bodde på Østlandet. Etter en del arbeid med søknader både til kommune og fylke, lyktes det henne å få Mosserødhjemmet i Sandefjord som sitt nye hjem. Dette har i sannhet vært et godt hjem for henne og for pensjonærene som

daglig mottar en pleie som er utmerket. Daglig leder for hjemmet er Bjørn Klausen som også er regnskapsfører. Selve syke -og omsorgspleien er ledet av Solveig Viksand.

Når man besøker Mosserød, titter innom til forskjellige personer på rommene, eller du møter dem i salong, ved spisebordet eller på tur opp i heisen, merker man tilfredshet. "Vi har det godt her på Mosserød". Det er ofte en gjenganger av en replikk man hører. Eller i spisesalen hører du fra bordet, "dette smakte godt". Det smaker jo ekstra godt når man får servert ertesuppe og pannekaker, som vi opplevde sist vi var på besøk. Og så er Gunnar der, han og hans gode medhjelpere sørger for at alle blir mette. Gunnar har en omsorg for pensjonærene som man skulle tro var som hans egne barn. Måltidet, som innledes med bordbønn, er en fest der Gunnar og hjelperne serverer som på et hotell. Her er man på fornavn, det spøkes og når latteren kommer frem, smaker maten ekstra godt. Uten tvil er tiden i spisesalen et av dagens høydepunkter.

Tradisjonen tro arrangerer hjemmet en førjuls sammenkomst for pensjonærene sammen med de nærmeste pårørende. Da er begge salongene sammen med arbeidsstue gjort om til en festsal. Du ser med

Festlig lag!

forundring et nydelig dekket, langbord og mindre bord. Pensjonærene, oppegående eller i rullestol, kommer festkleddet og du merker en atmosfære av forventning og glede. Etter at leder har ønsket alle hjertelig velkommen til bords, synges de gamle kjære julesangene. Og selv om stemmene hos mange er blitt mer rustne, observerer du gleden i ansiktene. Ved pianoet sitter Laila Keyn, også en av arbeiderne ved hjemmet.

Som besøkende vet man at samtlige arbeidere på huset allerede har vært i arbeid i lang tid med forberedelse for å gjøre kvelden så god som mulig for pensjonærene. De "svever" rundt med sjokolade og andre drikkevarer og alle blir servert. Det serveres nydelig dekorerte snitter. Fatene er store og mange, for det er

dekket til over 150 mennesker. Og så følger program med andakt, kanskje ekstra musikk innslag, eller dikt som sist jul ble lest av Randi Frivold. Imponerende hva også de eldre kan få til. Her er pårørende som spontant står opp og ber om ordet for å gi uttrykk for sin glede over å kunne ha en av sin familie på dette hjemmet. Som besøkende blir man imponert og taknemlig. Mosserød er uten tvil et godt sted å være. Her er det ikke stoppeklokkepleie ved den enkelte pensjonær, men omsorg og kjærlighet.

Hva tiden fremover blir for oss eldre får tiden vise. Men la oss huske ordene fra Bibelen: "Herren din Gud er hos deg, en helt som har makt til å frelse. Han gleder og fryder seg over deg og gir deg på ny av sin kjærlighet." Sef 3,17.

HÅP

Av Øivind Gjertsen

En hel verden har gjennom den siste tiden holdt pusten, mens forberedelsene har foregått i forbindelse med innsettelsen av ny president i USA. Media har flommet over med tanker og meninger, og ikke minst forventninger til den kommende leder av verdensmakten.

Etter at innsettelsen hadde funnet sted kom Kofi Annan, tidligere FN generalsekretær med noen forstandige ord: "Barack Obama er bare et menneske, han er ikke Messias, men la oss støtte ham på alle måter."

Han er vårt håp for fremtiden. Ordet håp gikk igjen fra alle kanter, fra mennesker av alle politiske og religiøse avskygninger. Utbombete palestiner, krigsmektige israelitter, lidende i Afrika og Asia, et Europa og USA i et omfattende økonomisk uføre venter nå på hva den nye herren til Det Hvite Hus vil foreta seg.

Og vi, med vårt religiøse ståsted og profetiske forståelse, undres over hvordan utviklingen kommer til å skje i tiden som ligger foran oss.

Det skal bli voldsomt spennende å se hvordan Amerika blir etter hvert og utvikler seg til det som Herren har latt oss få et gløtt av.

Menneskene har fått nytt håp på grunn av Obama, USA's første svarte president. Håp og tro! Det er spennende å oppleve

den voldsomme kraften som ligger i håp. Vi som opplevde "vår" krig og i fem år var under nazistenes undertrykkelse bar hele tiden med oss håpet om frigjøring. Vi vokste opp i en tid med vansker og problemer på alle sider. Etter hvert forsvant mange matvarer fra butikkenes utstillingsvinduer. Tyske soldater kjøpte seg smør og søtsaker, som de fortærte i april-dagene 1940. Etter hvert bemektiget de seg stadig mer av det som var vårt. Selv måtte vi stille i matkøer for å få det daglige brød.

Beboerne i byene måtte lure med seg melk og andre landmannsprodukter fra landsbygda. Mang en gang konfiskerte nazistene det vi hadde orget og vi måtte vandre hjem uten melkespannet eller smørbiten. Så fattet vi nytt håp med tanken på at en dag skulle det bli annerledes, når Kongen kom tilbake. Håpet om Kongens hjemkomst var med oss i alle dager, like fra den 9. april. Håpet ble styrket gjennom illegale aviser, budskapet over forbudte radioer med "stemmen fra London", og på mange andre måter. Vi håpet på bedre tider og det gav oss styrke.

Det samme kan sies om nordmenn i tysk fangenskap, i konsentrasjonsleirene her hjemme og ikke minst i Tyskland og Polen.

Håpet om frihet holdt mange i live. Det var håpet som ofte utgjorde forskjellen

mellom liv og død hos disse menneskene. Når håpet døde kom også døden inn i fangenes liv.

Våre diktere bidro til å holde håpets flamme lysende. Jeg er særlig glad i Nordahl Griegs lyrikk. Han kalte seg "Nordahl fra Hop" og han skrev brennende med håpet om frihet som gjennomgangsemne. Vi leste og ble bestyrket i vårt håp. Selv omkom han under et flytokt over Berlin og lå i mange år i en umerket grav.

Den norske handelsflåte ble under krigen gitt en verdi av mer enn 1 million soldater. Mange nordmenn omkom på havet. Tyske fly og ubåter var på evig jakt etter dem. Blant dem som overlevde etter å ha blitt torpedert eller bombet eller "bare" overlevd kommer stadig ordet håp tilbake. Det var håpet om en bedre fremtid som berget dem.

Vi som registrerer økende alder og er kommet i støvets fase av livet, opplever at kreftene svikter, sykdom og svakhet blir en del av hverdagen. De som da gir opp og "legger inn årene" i passivitet forkorter livet. Gleden over de "gode dager" og håpet om bedring bidrar til å gjøre livet rikt, selv under sorg og sykdom.

Jeg har deltatt i mange begravelser

Obama gir verden håp idag. Han applauderes hvor han enn dukker opp. Det blir utrolig spennende å følge med i det som nå kommer til å skje. Hvordan kommer verdensbildet til å se ut den dagen han enten har gjennomført sine planer, eller misslykkes?

gjennom årene. Felles for dem alle var at håp og tillit til Gud gjennomstrømmet forkynnelsen. Troen på Jesu snare gjennomkomst, så levende i vår menighet, er med oss hele veien, også når vi må legge våre kjære til hvile. Det er stort å få tro på Jesus Kristus og vite at når Han kommer får vi del i evig liv hjemme hos Gud.

DET BEGYNTE FOR

20 år siden

Av Øivind Gjertsen

Søndag den 25. april 1989 stiftet noen av våre eldre misjonsarbeidere SDA - arbeidernes pensjonistforening i Norge. Bare en av dem lever fremdeles: Paul Frivold. Ellers var det Alf Lohne, Johan Elisenberg og Alfred Berger, som sto i spissen for foreningen.

Tanken var å styrke arbeidet for de eldre i menigheten, særlig pensjonerte misjonsarbeidere og gi dem en formell mulighet til å forhandle med Adventist-samfunnets nåværende ledere på vegne av pensjonistene. Foreningen har gjennom årene søkt å ta vare på pensjonistenes situasjon og har oppnådd en del.

Foreningen har i mange år arrangert årlige sommertreff for eldre adventister og har hatt et godt samarbeid med våre danske seniorer.

Før foreningen ble etablert var det samfunnet som arrangerte årlige treff for eldre. Nå sparer foreningen samfunnet for vesentlige utgifter til slike arrangementer. Stort sett har vi i alle år maktet å finansiere disse stevnene uten underskudd. Styremedlemmer og andre har på en uselvvisk bidratt til driften.

I de seneste år blir alle eldre adventister som ønsker det fullverdige medlemmer av foreningen. Medlemskontingenten er symbolsk.

Bladet **AKTIV PENSJONSTID** sendes til alle eldre adventister i Norge, Danmark og Sverige. En gruppe pensjonerte skandinavisk-amerikanske adventister mottar bladet og gir uttrykk for glede over dette pustet fra hjemlandet.

Foreningens ledelse har til enhver tid lagt vekt på et tett og godt forhold til samfunnets ledelse.

I år blir sommerstevnet lagt til Danmark og det er vår danske søsterforening som har ansvaret. Ellers blir det en blomstertur Oslo - Bergen i mai måned. Buss er bestilt og 30 personer som har meldt seg på til reisen gler seg til å møte søsken på Vestlandet.

Det er Rolf Kvinge som leder foreningen i jubileumsåret.

Seniorstævne 2009

SKARRILDHUS KURSUSCENTER

21. juli - 26. Juli

Tema: Grib nuet - se fremtiden i øjnene

Der er endnu få ledige pladser på sommerens seniorstævne, der afholdes på en gammel herregård i Midtjylland. De meget hyggelige rammer rummer et topmoderne kursuscenter med plads til 140 deltagere. Der findes både enkelt- og dobbeltværelser - alle med eget bad og tv. De tre daglige hoved-måltider byder på en rig variation fra det danske køkken, med mulighed for forudbestilling af både vegetar- og diabetikerkost.

Programmet, der veksler mellem fælles samlinger i en stor og dejlig mødesal - og mindre seminarer i rigtig hyggelige kursus-lokaler, vil blive præget af John Rasmussen, Vejle fjord som gæstetaler samt nogle af de bedste kræfter fra både Norge og Danmark. Registrering og indkvartering finder sted tirsdag den 21. Juli efter kl. 13.30 og hjemrejse søndag den 26. Juli om eftermiddagen.

For deltagere, der ikke ankommer i egen bil, foreslår vi, at man vælger Vejle eller Herning som rejsemål. Arrangørerne sørger for den videre transport ud til kursuscentret. Nøjagtig rutebeskrivelse for bilister samt kort vil blive tilsendt senere. Prisen for deltagelse er sat til d.kr. 2750 - . Desuden skal man beregne 150 - 200 kr. for deltagelse i de planlagte udflugter, der går til nogle af Jyllands mest smukke og interessante steder.

Det haster med tilmelding, da mere end 110 allerede har reserveret plads på stævnet. Tilmelding foregår lettest til Bent Nielsen på tlf. (45) 65 90 25 70 - e.mail: elseogbent@hotmail.com.

Gå ikke glip af sommerens begivenhed for seniorer -

Oplev 5 indholdsrige dage i selskab med venner fra både USA, Norge og Danmark.

GENERALFORSAMLING

Søndag 26. april kl 10.00 arrangerer vi generalforsamling med valg i Ulrsud Adventkirke.

Klokken 11.00 blir det fellesmøte med bl.a. foredrag av psykiater Oskar Sommer. Dette blir et spesielt møte i det vi markerer et 20 års jubileum for foreningen. Vår gjestetaler, psykiater Oscar Sommer, vil uten tvil gi oss verdifull informasjon til nytte og glede for alle som finner veien. Pastor for Ulrsud menighet, Kenneth Bergland, vil også være med oss denne dagen. Han vil fortelle oss litt om sine visjoner for predikantgjerningen som han er godt i gang med. Vi håper også at noen fra unionern vil delta i det vi feirer vårt 20 års jubileum.

En ting er meget viktig: Meld deg på så vi vet hvor mange som kommer. Ta en telefon enten til Tor Lisle eller til Rolf Kvinge. Hjertelig takk.

Drengreprædikant i Esbjerg

Af Kaj Pedersen

Kaj Pedersen fortæller erindringer fra sin barndom i Esbjerg. Kaj Pedersen bor sammen med sin hustru Ellen i Daugård, hvor de nyder deres otium. I 2007 udkom Kaj Pedersens seneste bog "Adventistkirken i Danmark" på Dansk Bogforlag

Det var i den lille by Oksbøl ved Jyllands vestkyst, at jeg kom til verden lørdag den 3. august 1927. Min mor var Anne Eline Pedersen, f. Hansen. Hendes mors pigenavn var Anne Marie Popp, hendes far Hed Martin Hansen. De havde et gårdmandsbrug ved Rangstrup i Sønderjylland. Min far Viggo Bertel Pedersen var født i nærheden af V.Thorsted - også i landlige omgivelser. Selv er jeg opvokset i havnebyen Esbjerg.

Den ærværdige adventistpræst pastor A. Gulddammer var kommet til byen for at holde offentlige foredrag. Resultatet blev, at mine forældre blev adventister. Kort efter, i 1932, flyttede mine forældre til Finlandsgade 28, hvor vi kom til at bo over Adventsalen, der både havde en kirkesal og en skolestue.

Det var i året 1934. Inspireret af mine forældre, missionsaktiviteterne i menigheden og i menighedsskolen brændte det i mig efter at bringe budskabet om Jesus og hans snare genkomst til gadens piger og drenge.

Mine søskende og jeg fik indrettet en børnekirkesal i et træskur på det område, hvor vi boede. Vi gik ud på gaden og inviterede piger og drenge til at komme til møde. Inden længe havde vi en "børne-

menighed" på 20 medlemmer. Vi mødtes mindst en gang om ugen, ofte flere gange. Jeg var den ældste af fire søskende, vistnok 11 år, da vi begyndte vort missionsprojekt. Inden længe fik vi etableret et lille trykkeri. Om aftenen sad vi med vort lille håndtrykkeri og trykte små budskaber til omdeling i storbyen. På et lille stykke papir stod der: TRO PÅ JESUS.

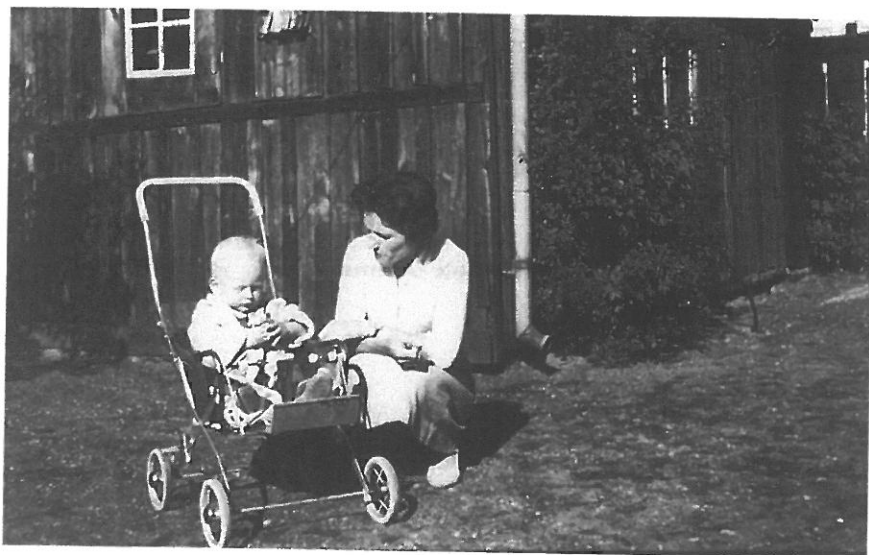
Ideen var ganske enkel: Når vore piger og drenge kunne skabelsesberetningen udenad, fik de som belønning et bundt af disse sedler - 100 stk. - til omdeling. Om de gik med på ideen? Det kan du tro, de gjorde.

De fik lært skabelsesberetningen i denne korte udgave: 1. dag - lys, 2. dag - himmel, 3. dag - jord, hav og planter, 4. dag - sol, måne og stjerner, 5. dag - fugle og fisk, 6. dag - dyr og mennesker, 7. dag - sabbatten.

Af sted gik det den ene dag efter den anden. De små missionærer gik ud fra hjem til hjem. De puttede det glade budskab "Tro på Jesus" ind i postkasser og brevsprækker.

Jeg havde en herlig tid som "missionsleder", specielt sammen med mine søskende Hans og Else, tvillingerne, der var to og et halvt år yngre end mig.

Ved disse børnemøder havde vi fællesang,, bøn og - som skik er ved enhver SDA sammenkomst - kollekt. Men det var små penge, en- og to-ører. Disse penge afleverede vi i menigheden den sidste sabbat i kvartalet.

Træskuret i Esbjerg, der tjente som børnekirke. I forgrunden Ellen med parrets yngste søn Filip.

Om vinteren byggede vi en kirkesal af sne. Væggene blev bygget op af sneblokke, taget bestod af brædder, og belysningen klarede vi med stearinlys. Andre gange holdt vi om vinteren møderne i mine forældres lille stue, mens de voksne opholdt sig i den store stue. Mellem de to stuer var der et forhæng. Når dansk-amerikaneren Carl Christiansen var hjemme i Danmark på besøg, boede han til tider i et lille værelse hos os. Når vi så optog kollekt, stak han armen ind gennem forhænget og gav os en god skilling.

Efter en tid var der to drenge, der også var med i børnesabbatsskolen, hvor de gik i to år. Drengenes forældre kom for øvrigt til en del af vore offentlige møder. Der var også "Blinde-Knud". Han kom også til møderne i træskuret, når han i ferierne var hjemme i Esbjerg. Som voksen kom han i menigheden i nogle år.

Jeg husker også med taknemmelighed et af vore menighedsmedlemmer, Dagny Gasberg, moster til Gunnar Asholm og

Villy Dam. En søndag inviterede hun alle os børn hjem til kakao og kage. I den periode havde jeg med blæk skrevet to små traktater - om Kristi genkomst og om sabbatten. Jeg havde klippet nogle billeder ud af forskellige blade, så jeg kunne illustrere traktaterne. Str. Dagny anbragte med glæde traktaterne i sit venteværelse (hun var fodterapeut) og gjorde sine kunder opmærksomme på de to små hæfter, som en 12-årig dreng havde forfattet. I samme periode tog jeg ud og solgte traktater, hovedsagelig i forretninger i Esbjerg, men det er en anden historie.

Alle de mange piger og drenge! Hvor mon de er i dag? Måtte vi af Guds nåde møde mange af dem på den yderste dag. "Drengepredikanten" fra Esbjerg? Han fik et herligt liv i tjeneste for Mesteren i både Danmark og Norge - og mange andre steder. Han er nu aldrende, men brænder stadig for evangeliets store sag. Han prædiker - og han skriver - og han hilser jer alle med tak og i Bøn!

Min beveggrunn for *sykepleien*

Av Ellen Lenmo

På oppfordring vil jeg skrive litt om beveggrunnene for mitt valg om å bli sykepleier/helsesøster/jordmor og vegetarkokk utdannet ved Skodsborg Badesanatorium i Danmark.

Min forankring i troen ble utviklet i barneårene og mine valg senere i livet bygde på innflytelsen fra trofaste søsken i min menighet, særlig noen spesielle som drev fysioterapiklinikk i min hjemby. Jeg var vaskehjelp og barnepike hos dem gjennom noen år. Jeg husker også med glede og takknemmelighet barneleirene på Aunsborg hver sommer, og Vejle fjord Højere Skole og Skodsborg Badesanatorium.

Men aller mest takker jeg min mor og hennes innflytelse i dagliglivet.

Hun hadde den lille boken "Veien til Kristus" liggende på arbeidsbordet sitt og lesten den om og om igjen. Adventtroen var og ble det største for henne. Jeg hørte mange av samtalene hun hadde med de som besøkte oss i hjemmet, og som kom i forbindelse med at mor arbeidet kunstopping og reparasjon av klær. Hun talte om profetiene og om troens sentrum. Hun kastet virkelig sitt brød på vannet og noe av dette så vi resultater av mange år senere. Selv ble jeg også mange ganger sendt ut med brevskoleinnbydelser.

Min far forsto at Adventbudskapet var det rette, bortsett fra tienden. Vi var fire søsken og min far likte oss ikke, med alt hva dette innebar. Derfor ba vi barn mor om å skille seg, noe som var uvanlig på den tiden, men mor gjorde nettopp dette.

Vi fikk et godt barndomshjem. Hver uke besøkte mor syke eldre, ensomme eller noen som ikke kom til møtene lengre. Jeg tok del i disse besøkene, men avslø nok å være med noen ganger, inntil jeg virkelig forsto betydningen av disse besøkene.

Da jeg var 10 - 12 år gammel talte min mor meget om adventbudskapet og bibelens prinsipper og hvor viktig dette var, også i forbindelse med skolen. Fremfor alt gjentok og leste hun for meg Matt. kapittel 25. - om barmhjertigheten. Boka Slektenes Håp kommenterer dette kapitlet.

Når Jesus kommer blir det bare to grupper tilbake. Her finner jeg troens opphav og sentrum.

To av de tre årene jeg tilbrakte på Skodsborg arbeidet jeg på kjøkkenet og hadde Knut Bjørn Hansen og I. Rouhe som sjefer. Disse to lederne var forbilder i et kristent fellesskap i det daglige arbeidet.

Min tur-venninne, Randi Beckhaug og

Syv sykepleieelever ved Drammen sykehus 1957 - 1960. Fra venstre: Lillian Olsen, Bergen, Inger Kvalen (Bærteussen), Irene Pettersen (Lauvik), Oslo, Solveig Sandbrink, Sverige, Berit Pettersen, (Winge), Sarpsborg, Ellen Lenmo (Bech), Danmark, Aina Nordahl Eriksen), Kabelvåg.

jeg minner ofte hverandre på tiden da vi var ved Skodsborg i gulltiden. Vi opplevde så mye godt og morsomt. Det var en fin tid.

I 1957 begynte jeg som sykepleieelev ved Drammen Sykehus. Vi var 10 unge adventister og hadde ikke undervisning på sabbaten. Dette var ikke vanlig på den tiden. Som elever hadde vi en omfattende praksis ved siden av den teoretiske skolegangen. Jeg skulle ønske våre dagers sykepleie studenter fikk noe liknende.

Etter to års erfaring som sykepleier ved Skogli Helse o0g Rehabiliteringssenter utdannet jeg meg som jordmor i Bergen. 6-8 års praksis som jordmor ble en stor opplevelse. Det ble aldri rutine å oppleve fødselen av et lite barn. Jeg er så innbilsk at jeg anser dette som verdens vidunderligste gjerning. Selv om man som sykepleier opplever mange triste ting, har det vært en stor opplevelse å få lov å arbeide som sykepleier.

Vi talte sammen som elever om hvor

mye takk vi skyldte søsken i menighetene på stedene der vi var under utdanning, bl.a. Drammen, Oslo, Bergen, Tromsø og Vadsø. Dere var med til å gi oss en videre forankring i troens visshet!!!

For noen få sabbater siden var Terje Bjerka i Hønefoss menighet. Han talte om det som fikk meg til å ta utdanning som sykepleier: barmhjertighet. Jeg vil få lov å dele noen av hans tanker og det han minnet oss om. Les. Jak. 2,13, 5,9, 16,17. Dette er bibelens vinnerbud. Det er budene som vil triumfere i dommen!!!

Jeg behøver barmhjertighet hver dag og jeg må vise barmhjertighet. Det er viktig å tenke på den barmhjertige samaritan. Det koster noe å være en barmhjertig samaritan. Å være kritisk er enkelt, men slike holdninger forgifter sinnet vårt og bringer andre smerte. Jeg tenker også på kvinnen som ble grepet i hor. Jeg har to yndlingskriktsteder:

Daniel 9,118 og Johs 3,16-18. De burde også du lese.

Mitandi

i Månefjellene i Uganda

Av Vigdis og Tore Oldebråten

Godt Nytt År fra Månefjellene i Uganda. Hvor er vi nå? Jo, nesten midt i Afrika, en liten plass på åskammen, i Månefjellene, omgitt av små husmannsplasser med bølgeblikktak og en utsikt du må lete lenge etter. Her ser du småbøndene i åkeren fra tidlig om morgenen, geitepassere og folk som er på vandring til ett eller annet sted. Her finner du oss på verandaen og en liten bris får propellen på den lille hjemmelagde vindmølla til å gå rundt. Nedenunder på den høye stubben tar linerla et morgenbad så vassføyka står.

Så er dagen i gang på Mitandi, flere lyder, barn i farta og folk som hilser og spør hvordan man har det i dag. "Wabukire og Nebuholo." Ja, vi har det bra og der kommer gartneren og hushjelpe.

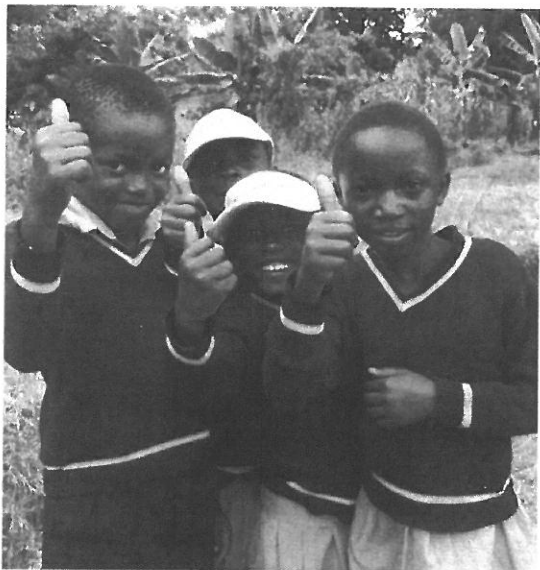
Dagens frokost består av havre/maisgrøt og deilig ananas fra egen hage. Papaya og bananer hører med og et glass pasjonsfruktjuice, også fra egen hage.

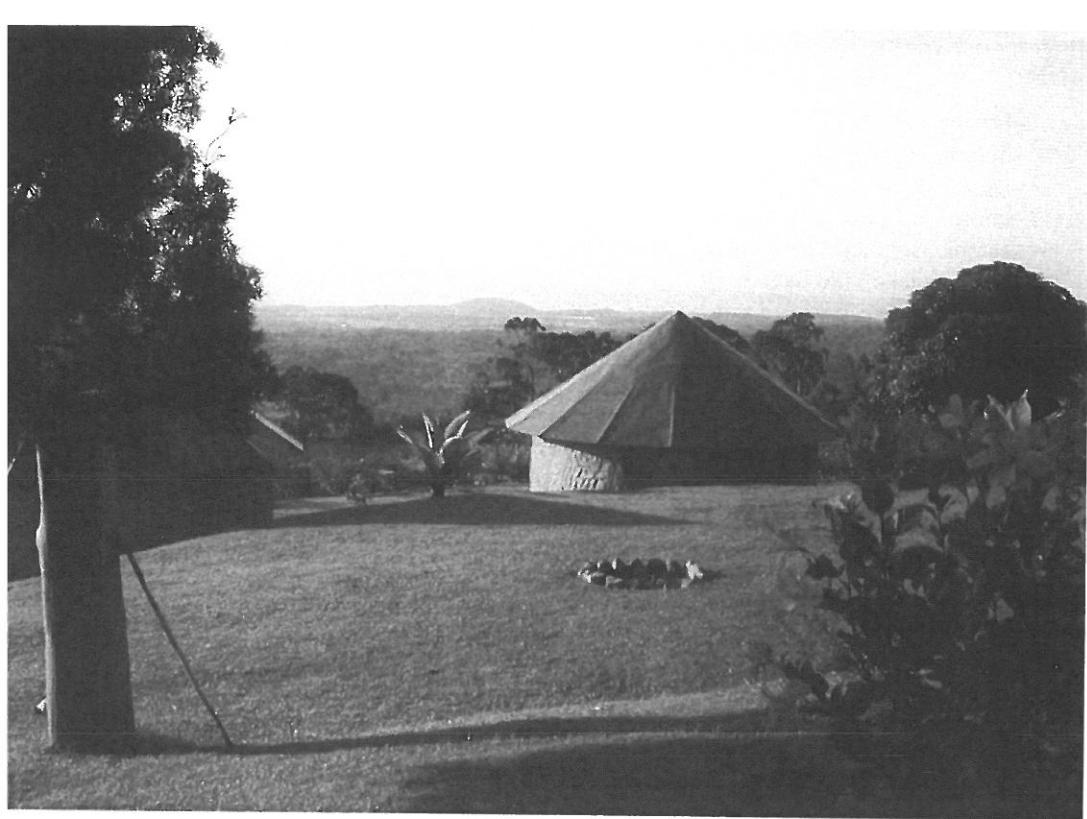
Trafikkstøy, neida, dessuten har elevene på barne og ungdomsskolen ferie, så freden er helt fullkommen.

Mange av dere husker han som for mange år siden fortalte om Månefjellene og Mitandi, om arbeidet sammen med Bakonzofolket i barkeklær og geiteskinn. Gjestfriheten var upåklagelig og vennskapet bar frukter og snart satt folk i skrånningen på kirkebakken og sang "to God be the glory" og Blessed assurance" fra enkle sanghefter som Magdalon Lind hadde snurpet sammen fra forskjellige orginalsangbøker.

De første ble døpt, menighet ble opprettet og sypresstrær ble plantet til minne om de første som tok imot budskapet om Jesus fra Nasaret. Som med ringene på vannet, ble det snart barneskole og andre aktiviteter i området.

Menighetens framtid.

Det er vakkert på Mitandi og i Uganda.

Mitandi ble først kjøpt av en engelsk kafefarmer, Mr West i 1948 og i de 60 årene som har gått siden den gang, er det hittil blitt 10 små og litt større jordkirker. Barna utgjør en stor del av forsamlingen og det er sang og begeistring. Ser du nøye etter har ei firfirsle fått hedersplassen høyt oppe på rundstokken i taket og det er hvit duk på det lille bordet.

Det er ikke dårlig, 10 nye forsamlinger på 60 år og ikke nok med det, 3 nye er i etableringsfasen.

Moderkirken med tårn og sin hvite fasade, som kunne ses fra flere miles avstand, er i en stusselig forfatning, med tårnet knust og overgrodd av gresset på bakken og den hvite fasaden heller grå. Men gudsordet har en egen evne til å

klare seg under de enkleste forhold.

Øynene til barna stråler uansett og de voksne har tro på at det kommer en dag imorra også selv om de er veldig klar over livets mange utfordringer. Man kan jo bli syk, og....hva så?

Mitandi har enda en venn som aldri glemmes. Selv om klinikken bærer preg av tidens tann, daglig slitasje, liten eller ingen økonomi, så yter stedet sin service under enkle forhold.

Vår venn som folk sier, er Mrs Late Lindi. De vet godt at hun heter Kezia men det er liksom sånn det skal sies. Akkurat som de sier om Vigdis, Mrs Tory eller Madam.

Du kan finne flere opplysninger om Mitandi på internett: www.mitandi.com

Da jeg var meget ung, tænkte jeg over, hvordan det ville være at blive gammel. Den virkede ikke særlig realistisk. Jeg antog, at jeg ville være præcis den samme, som jeg var dengang, bortset fra, at jeg måske ville have et stort gråt fuldskæg og ikke behøvede at barbere mig. Jeg var klar over, at alderdom er vejen til et langt liv, men undervejs ville jeg gøre lige, hvad jeg havde lyst til.

En dag kiggede jeg i spejlet og tænkte: Hvor er den gamle mand kommet fra? Så indså jeg, at det var mig, og alt, hvad jeg ønskede at foretage mig, var at arbejde.

minpiller? Jeg ønsker ikke en svunden tid tilbage, for jeg er begyndt at indse, at hvert tidspunkt af livet, som man lever i, er det bedste. Alt har sin tid, som Prædikerens siger - og der vil jeg i virkeligheden gerne begynde denne stund:

v1 Alting har en tid, for alt, hvad der sker under himlen, er der et tidspunkt.v2 En tid til at fødes, en tid til at dø. tid til at plante, en tid til at rydde.v3 En tid til at slå ihjel, en tid til at helbrede.En tid til at rive ned, en tid til at bygge op. v4 En tid til at græde, en tid til at le. En tid til at

ALT HAR SIN TID

Betragtninger over den tredje alder set i bibelsk perspektiv

Af Walder Hartman

Ca. samtidig modtog jeg to breve. Det ene var fra kommunen. Det fortalte mig, at jeg var velkommen til at søge folkepension. Der var endda vedlagt en ansøgningsblanket. Det andet var fra unionens kasserer. Det fortalte, at man anså det for formålstjenligt at anbefale divisionen fremover at tildele mig sustentation, da jeg havde fuldført 40 års tjeneste for Adventistkirken i Danmark.

Pludselig var jeg gammel uden at ville være gammel. Vi er naturlig fælles om denne oplevelse. Hvordan skal vi reagere? Skal vi give os til at spille golf? Skal vi resignere? Skal vi spise flere vita-

holde klage, en tid til at danse. v5 En tid til at sprede sten, en tid til at samle sten. En tid til at omfavne, en tid til ikke at omfavne. v6 En tid til at opsøge, en tid til at miste. En tid til at gemme hen, en tid til at kaste bort. v7 En tid til at rive itu, en tid til at sy sammen. En tid til at tie, en tid til at tale. v8 En tid til at elske, en tid til at hade. En tid til krig, en tid til fred. v9 Hvad udbytte af sit slid har den, der foretager sig noget? v10 Jeg så den plage, Gud har givet menneskene at plage sig med: v11 Han har gjort alting godt og rigtigt til rette tid; ~ han har også lagt menneskene verdens gang på sinde, dog uden

at de kan finde ud af noget som helst af, hvad Gud gør. v12 Jeg erkendte, at intet er bedre for dem end at være glade og finde lykke i livet.

Alting har en tid

I øjeblikket fylder den tanke os måske med tristhed, for det betyder jo, at den tredje alder også har sin tid - og så afslutningen. Dette betyder dog ikke, at al spontan livsglæde skal hylles ind i en kappe af sørgmodighed. Den, der accepterer, at livet slutter en dag, træder ind i et

nyt forhold til både til sin egen fortid, men også til fremtiden, og kan genvinde nutiden på en ny måde. Hvis man ellers husker nogle få basale ting.

Kristne mennesker tvivler naturligvis ikke på, at den menneskelige organisme er Guds underfulde værk, men tilsyneladende har nogle af dem svært ved at tro, at også lattermusklerne bærer skaberens signatur.

Ganske vist kan jeg ikke finde gloserne smil og latter i det nytestamentlige ordforråd, men mon det dog ikke alligevel er muligt at få jer til at acceptere dem, når jeg kan oplyse, at de to suspekter ord

jævnligt forekommer i GT. Her opfattes latteren som det glade udtryk for, at et menneske har oplevet Guds kærlige og mægtige indgriben.

I Jobs bog hedder det: "End skal han fylde din mund med latter og dine læber med jubel" (8,27). Og ved hjemkomsten fra det babyloniske fangenskab synger den fromme salmist: "Da Herren hjemførte Zions fanger, var vi som drømmende; da fyldtes vor mund med latter, vor tunge med frydesange" (126,1-2). Her er glæden så stor, at den på højlydt måde fosser ud i en lykkelig latter.

Selv om smil og latter altså ikke er nævnt i NT, betvivler jeg dog, at der ikke var et smil på Jesu ansigt, da han tog de små børn i favn, og den opmærksomme læser af NkT kan ikke undgå at lægge mærke til, hvordan han nu og da i sin billedtale lader alvoren og humoren gå hånd i hånd. Smil og latter hører til, når en glad anledning gives, og jeg ville nødigt til stadhed omgås mennesker, som under normale forhold ikke vil tillade, at et muntert smil nu og da får lov til at oplyse deres ansigt. Smil og latter er Guds gode gaver til menneskene. Også når man bliver ældre.

Tre søstre på over 90 boede sammen. De sad og hyggede sig i stuen, da den ældste bestemte sig for at gå ovenpå for at tage et bad. Da hun står afklædt i badeværelset, råber hun ned: "Er jeg på vej i eller op af badet?" "Nu skal jeg" sagde den næste og begav sig op ad trappen. Halvvejs opp lyder det fra hende: "Sig mig, er jeg på vej op eller ned ad trappen?" Reaktionen fra den yngste var et bank under bordet: "Syv, ni tretten - Gud forbyde, at jeg ender, som de to. Nu skal jeg komme, men jeg må lige først se, hvem der bankede på døren!"

Fremtiden - et land fuldt af muligheder?

For mange ældre mennesker kan spørgsmålet om fremtiden være en belastning. En stor del af livet er levet, og det, der ligger forude, indeholder mest af alt usikkerhed. Hvad rummer dagen i morgen for mig? Hvilke muligheder lader sig endnu realisere? Tanken om at være bastet og bundet af fortiden er ikke til at bære. Det betyder ikke, at man behøver realisere alle muligheder. Alene den viden, at man råder over alternativer, er en stor tilfredsstillelse. Jo mere ens forhold til fremtiden indskrænkes, desto mere bliver nutiden bestemt af bevidstheden om det endegyldige. Sådan behøver det ikke at være!!!

Lyt til et børnecitat om seniorer: "Hvis man synes, man er lidt rynket i ansigtet, kan man få sig en lille ansigtsløftning. Så går man til frisøren og sætter sig i en stol. Så klipper de rynkerne væk og svejser et ungt, frækt udtryk på."

Bibelen vrimler med gamle mennesker, som det forundes at opleve store ting i deres alderdom. Gamle mænd og ældede kvinder bliver ved Guds hjælp både frugtbare og frugtsommelige, og gamle folk bliver forældre til vigtige personer i Bibelens beretninger. Alderdom er i Bibelens univers et livsafsnit, hvori nyt liv og nye muligheder kan spire frem. Hvor Gud får lov at komme til bliver der ikke bare lagt år til livet, men i allerhøjeste grad liv til årene.

Gammel som Metusalem

Metusalem er det ældste menneske, som Bibelen opregner en alder på. Metusalem er far til Noa, og han opnår den svimlende alder af 969 år. Læser man længere frem gennem Bibelens sider daler levealderen. Abraham bliver gammel, men i forhold til

Metusalem kun en årsunge på 175. I salmernes bog ligner opfattelsen af levealder vor egen tids. I Sl 90 står der således: "Vore leveår kan være halvfjerds, - eller firs, hvis kræfterne slår til."

I dag bliver man igen ældre og ældre - og som Møllehave siger: Det skal mærkes, at man lever. Du kan endnu nå at blive en duft af liv til liv i denne verden - også med de skavanker, som du eventuelt slæber rundt på.

Bibelen ved godt, at en gammel krop kan give skavanker. Isak blev blind og kunne ikke skelne sin ene søn fra den anden. Kong David får svært ved at holde varmen, selv når han dækkes til med tæpper. Men samtidig er alderdom et gode, for at være ældre er at være vis. Ifølge Bibelen er verden af lave, hvis drenge bliver ledere, og hvis unge sætter sig op, imod de gamle. "Rejs dig for de grå hår, vis ærbødighed mod de gamle" lyder det i 3 Mos 19,32. Jeg ville måske udtrykke det knapt så drastisk, men vil stadig hævde, at der er god brug for dine erfaringer og din visdom.

I 1992 bragte aviserne et foto, som har givet mig stof til eftertanke. Det var et foto af Rio-konferencens beslutningstager (FNs miljøkonference i 1992). Hver eneste person på billedet tilhører kategorien "old oldboys". Jeg plejer ikke at tænke mand-kvinde-tanker, når jeg ser på fotoet, men snarere gammel-ung-tanker. På trods af at halvdelen af verdens befolkning inden for en overskuelig årrække vil være atten år eller yngre, domineres styringen af verdens fremtid af rigtig gamle mænd. Sådan vil det ikke blive ved at være, men man er ikke nødvendigvis færdig, fordi man hører til blandt seniorerne. En passende balance skaber rum for både visioner og for visdom.

Hvad er egentlig visdom? På græsk hedder det sophia, og ordet "filosofi" betyder "kærlighed til visdom". "Visdom er den egenskab - at inderst inde i sin sjæl vide alt om menneskets dårskab - fra sig sæl," har danske Piet Hein sagt, og jeg sætter pris på hans definition. Hvis man overhovedet opnår visdom, så kommer den af fortroligheden med livets mørkere sider, inklusive det mørke som findes i os selv.

Filosoffen Epiktet siger:

"Når du handler efter at være kommen til erkendelse af, at du bør handle således, så vær ikke bange for at ses, medens du gør det, selvom folk vil opfatte det galt.

"Hvis du påtager dig en rolle, som du ikke kan gennemføre, begår du to fejl: den rolle, du har påtaget dig, spiller du dårligt, og den, du kunne have udfyldt,

forsømmer du.

"Ved ethvert arbejde skal du tænke over, hvad der går forud og hvad der følger efter. Ellers vil du nok i begyndelsen tage fat med iver, eftersom du ikke har skænket det, der kommer bagefter, en tanke, men siden, når der begynder at vise sig vanskeligheder, vil du opgive det hele med skam.

Det fortælles om Rubinstein, som i en høj alder stadig havde en flot karriere takket være tre ting: Han spillede færre stykker, han øvede sig længere på dem, og lige før han kom til de hurtige passager, satte han tempoet ned, så det lød, som om han spillede hurtigere end han faktisk gjorde.

Et aspekt ved visdom er at acceptere og udnytte sine egentlige evner og sin livssituation, dvs. samarbejde med det uomgængelige i stedet for at kæmpe imod det.

Den tredje alder giver os en ny mulighed for at tage fat på de store spørgsmål i livet og komme til klarhed over vores værdier og identitet - dvs. en mulighed for at blive visere.

Stilletid er en nødvendighed for seniorer. For at kunne koncentrere sig må man være uforstyrret - ikke en gang lade sig forstyrre af sig selv. Prøv mens du lytter videre, at tænke på 478 og træk syv fra, derefter 14 fra 471, 28 fra 443 - prøv at tænke på denne enkle subtraktion, mens du lytter videre!

Der er ikke særlig meget vi er i stand til at gøre parallelt. Nogle af os taber hastighed, hvis vi begynder at tænke rigtig meget over noget. Det siges, at kvinder kan have en hel del bolde i luften på én gang - sikkert også en del mænd, men ikke hvilke som helst bolde, og ikke hvor mange som helst. (Hvordan går det med dit regnestykke. Er du kommet under 400. Lagde du mærke til, at jeg allerede regnede galt i 471 - 14? Vi er ikke skabt til samtidige gøremål af denne type).

Nogle ting bliver gjort meget bedre, hvis man ikke alene gør dem uforstyrret, men også efter en vis stilletid. Stilletid er den tid, det tager at stille til rette, gøre klart, så man derefter kan gå i gang med, hvad det nu måtte være.

"Bøn er sjælens åndedræt" - Stilletid er en betingelse for at leve. Alt har sin tid, men Guds tid er den bedste tid, for:

"Hvad der bliver sået i forgængelighed, opstår i uforgængelighed. Hvad der bliver sået i vanære, opstår i herlighed. Hvad der bliver sået i svaghed, opstår i kraft. Der bliver sået et sjæleligt legeme, der opstår et åndeligt legeme" (1 Kor 15,42-44).

Alt har sin tid - også fremtiden, men indtil da handler det om den kunst at

kunne udnytte de givne muligheder og glæde sig over hver ny dag. At søge efter glæden i livet

Glæden er en positiv bivirkning ved det at være et levende menneske. "I indtørrede ben, hør Herrens ord... Jeg giver jer livsånde, så I bliver levende" (Ez 37,5).

Hvis folk er glade, er det deres egen skyld - for der er nok at være ked af, sagde humoristen og melankolikeren Robert Storm-P. Der er grunde nok til at blive modløs. Vi kan alt for let komme til at fokusere på det negative.

I en verden, der til stadighed betoner og fokuserer på ulykkelige begivenheder, har vi brug for at minde os selv og hinanden om, at der også er glædelige hændelser og ting i livet. Nogle gange tænker jeg, at vi burde have en glædens TV-avis, bare én gang i måneden.

Gode nyheder i det sidste døgn:

"Planeten jorden fortsatte med at dreje rundt om sin akse, som sædvanligt med det resultat, at solen stod op overalt på jorden.

"Milliarder af fugle sang, og et uendeligt antal af blomster blomstrede. Jorden blev velsignet med 340.000 helt nye, dejlige menneskebørn.

"Intelligente, kærlige og meget modige handlinger blev udført hvert sekund på planeten. Millioner af mennesker afholdt sig fra at sige eller gøre noget ondt.

"Hundredtusinder nye, virkeligt gode ideer blev udklækket.

"Milliarder af mennesker grinede, lærte noget nyt, rørte med ømhed ved hinanden, elskede livet og nægtede at give op.

For nogle år siden mødte jeg en dreng med et par smarte solbriller. Runde glas og knaldblå. Han fortalte, at glassene

Bliver Lysestagen flyttet?

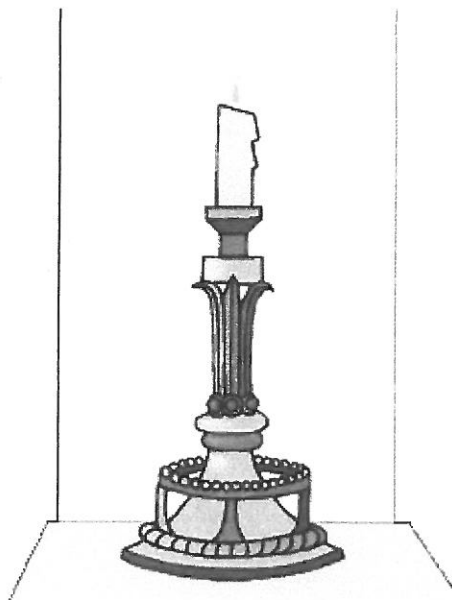
Af Børge Schantz

Syvende Dags Adventistkirken oplever i øjeblikket en lille tilbagegang på hjemmefronten men stor fremgang i missionsområderne. Som dreng oplevede jeg at man lige før Anden Verdenskrigs udbrud i 1940 med glæde kunne rapportere at man havde passeret at nu var den 500.000 adventister i hele verden.

Som ung prædikant nåede vi i Danmark i 1960 et medlemsantal på 4018, og i Norge 5524 medlemmer i 1979.

2008 er tallene på verdens basis 16 millioner medlemmer, medens man i Danmark er nede på 2640 og i Norge på 4656.

Hvorfor? Har Gud glemt os? Er der en

Akan i vor lejr? Følger vi ikke det lys vi har fået? Er vi som prædikanter mindre egnede til vore opgaver? Er medlemmer ikke vidner for familie og naboer?

Mange er forslagene der stilles for at redde os ud af den talmæssige tilbagegang. Der skal studeres mere i Bibelen og Profetiens Ånd! Omprioritere den måde tienden bruges! Lave om på prædikantuddannelsen! Vende tilbage til de gamle stier! Indstille os på en ny gudstjenesteform!

Lad os se på tre bibeltekster og missio-

kunne udskiftes, og at han havde røde og gule glas derhjemme, "Men de har også været dyre". Det er ikke uden omkostninger at ændre sit syn på livets tilskikkelser, men det er din beslutning, dit valg - at kunne.

I den elskelige tegneserie "Radiserne", siger den sindige og kærlige Thomas til den evigt bekymrede Søren Brun: Ku du tænke dig lidt lykke, Søren Brun. Søren

Brun vender sig skeptisk mod vennen og svarer: Hvad er bivirkningerne? Der må jo være nogle bivirkninger, det kan ikke være sandt, at det kan være så enkelt og ligetil! Den samme bekymrede Søren Brun gør et andet sted en tilsvarende filosofisk overvejelse: Det er mærkeligt. Sommetider ligger jeg i min seng uden en eneste bekymring: Det gør mig altid så bekymret.

logisk fortolke dem objektivt til vor situation.

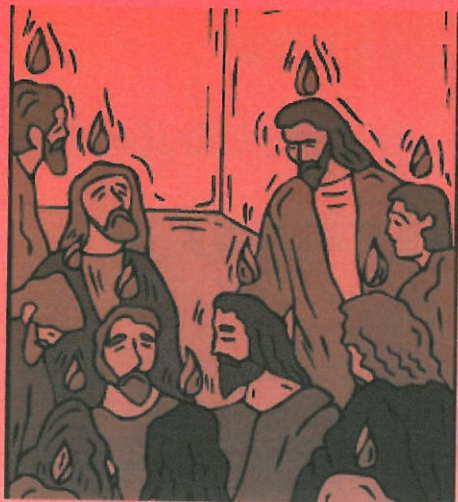
I lignelsen om kongesønnens bryllup (Matth 22: 1-4; Lukas 14: 15-24) kan vi drage vigtige lærdomme. Festbordet vartdækket, og indbydelser sendt ud til de nærmeste og måske dem vi vil kalde for de højere klasser: hoffet, godsejere og handelsfolk. Så udvidede kongen indbydelsen til folk ved vejenes ender, de fattige, invaliderne, de blinde og lamme.

Kongesønnens første retter (efter katolsk opskrift) kom til Skandinavien ca. 800 e.Kr. 700 år senere oplevede vi Reformationen med en udvidet diæt. Så i slutningen af 1800 tallet kom Adventbudskabet og bordet var så i vor forståelse fuldt dækket. Siden har vi som et samfund brugt mange metoder. Der var grobund i de først årtier. Imidlertid er der i dag kun få der tager imod. Lignelsen taler om to modtagelige grupper: de fattige og de vanføre (nabolaget) samt dem hvor vejene ender (fremmed missionen).

Analysere vi som Syvende Dags Adventister vor tilstand som den er i dag har vi rimelig fremgang på mange såkaldte missionsområder (vejsenderne og gårderne). Men ikke meget tilvækst blandt de fattige og vanføre. Kan det skyldes at vi ikke har noget budskab for disse mindre heldigt stillede i samfundet? Eller måske endda at vi ikke ønsker dem i vore middelklasse kirker?

ApG 1:8; Men I skal få kraft, når Helligånden kommer over jer, og I skal være mine vidner både i Jerusalem og i hele Judæa og Samaria og lige til jordens ende."

Her har vi det næste motiv. Ved himmelfarten havde Jesus missionen for øje. Mesteren foreslår den geografiske rækkefølge Jerusalem, Judæa, Samaria og så til

*Men I skal få kraft,
når Helligånden kommer over jer.*

jordens ende. Vi bemærker at Galilæa ikke er nævnt. Hvorfor? Jesus voksede op i Galilæa provinsen, her havde han sin hovedgerning i de godt tre år han virkede. Disciplene på nær én kom fra Galilæa.

Kan vi drage den slutning at Galilæa blev gennem-evangeliseret på den måde at alle fik anledning til tage imod Jesu tilbud om frelse?

Med andre ord, Galilæa havde nået et evangelisk mætningspunkt på den måde at Frelseren ved himmelfarten følte at der var ikke mere at gøre i Galilæa.

Tredje motiv finder vi Åb 2: 1-7. Budskabet til Efesos menigheden var til at begynde med en positiv oprensning af menighedens dyder. Men så læser vi versene 4-5: Men jeg har det imod dig, at du har svigtet din første kærlighed. v5 Husk derfor på, hvorfra du er faldet, og omvend dig, og gør de gerninger, du først gjorde; ellers kommer jeg over dig og flytter din lysestage fra dens plads, hvis ikke du omvender dig.

Lysestagen kan også fortolkes som

Martin Luther

menighedens aktiviteter udadtil. Flytningen betyder ikke nødvendigvis ikke at lyset er slukket, men at centret for aktiviteter er blevet til et andet sted.

Kirke- og missionshistorien har vist at vækst ja endog vækkelse ofte er betinget af ydre omstændigheder såsom, fattigdom, sygdom, krige, social uret etc. Disse omstændigheder skifter fra sted til sted, fra årti til årti. Lysestagen må derfor være mobil. Når menighedens ikke lever op til den himmelske standard, eller ydre politiske, sundhedsmæssige eller sociale forhold har gjort andre folk modtagelige kan og vil lysestagen blive flyttet.

I kirkehistorien 200 år historie observerer vi i generelle vendinger en bevægelse af lysestagen. Den gik fra Mellemøsten (100-200 e. Kr) til de sydlige Middelhavs områder (300- 1400 e. Kr). Frafaldet her gjorde at Mellem og Nordeuropa ved Reformationen i de næste 400 blev centret for forkyndelse og mission (1500 - 1800).

Derefter blev Nordamerika basen. I

dag er Sydamerika kontinentet hvor store ting finder sted. Missiologer regner med at Afrika bliver den største kristne verdensdel om 50 år.

Som et samfund har vi også erfaret at lysestagen er blevet flyttet. For 100 år siden tilhørte næsten alle Syvende Dags Adventister den hvide race og disse bliver færre for hvert år der går. I dag har mere end 90% af medlemmerne en ikke europæisk baggrund. Det er blandt disse mennesker at vi har vækst.

Manglen på vækst på vore breddegrader kan skyldes de mange v'er. Vi lever i en slægt med en vælge og vrage mentalitet (verdsliggørelse, velstand, velfærd, vildfarelser, vantro, vranglære).

Lad os kort opsummere grundene og resultatet af tilbagegangen.

1. Folk i vore lande føler at de ikke har brug for Adventsbudskabet (de mange v'er).
2. Visse vestlige områder har lokalt nået et mætningspunkt.
3. Lysestagen, er flyttet til steder hvor der er vækst muligheder.

Vi må imidlertid ikke tabe håbet. For vi har jo andel i fremgangen. De områder hvor der i dag sker noget havde missionsnærer fra vore land en plads blandt pionererne. Vi er alle del af det samme legeme, Guds værk på jorden. Når et lem lider, lider vi alle. Når et lem hædres, hædres vi alle (1 Kor 12: 26). Og så må vi selvkritisk vurdere vore aktiviteter.

Bordet er stadig veldækket. Hvordan får vi gæster til bordet?

Det er en opgave der hviler på os alle, yngre som ældre.

I næste udgave af Aktive Pensionist, som også skulle kaldes Aktiv Adventist vil vi betragte nogle forslag som kunne tjene kirken i sin nuværende tilstand.

Guds Værk "Down Under"

Af Børge Schantz

"Danmarks gave til Australien var arkitekten, Jørn Utzon, der med Operahuset i Sydney skabte Australiens mest kendte vartegn. Australiens gave til Danmark er kronprinsesse Mary, pigen fra Tasmanien der vel nok er det mest populære medlem af det danske kongehus."

Med disse ord fik undertegnede øjeblikkelig opmærksomheden fra en tilhørs-kare på lidt over 200 ved et møde på Avondale College nær Sydney i Januar 2009.

Min opgave var at tale om Shari'ah loven og det Vestlige Demokrati.

Australien har 20 millioner indbyggere. Antallet af muslimske indvandrere er omkring 400.000 eller ca 2% af befolkningen. Tilsvarende tal for Norge 4.6 millioner med 160.00 muslimer (ca 3%) og Danmark 5.4 millioner med 220.000 muslimer (ca 4%). I alle tre lande er der en mærkbar - dog sommetider foruroligende - vækst af tilhængere af Islam. Der er kun et område i Australien, den 14 kvadratmeter ø Cocos, beliggende halvvejs mellem Australien og Sri Lanka, hvor der ud af en befolkning på 600 er 500 Sunni - muslimer, som dog lever i fred og fordragelighed.

Tilhørerne til konferencen *Understanding Islam from a Christian Perspective* kom fra Australien og New Zealand men også nogle få fra de 19 mis-

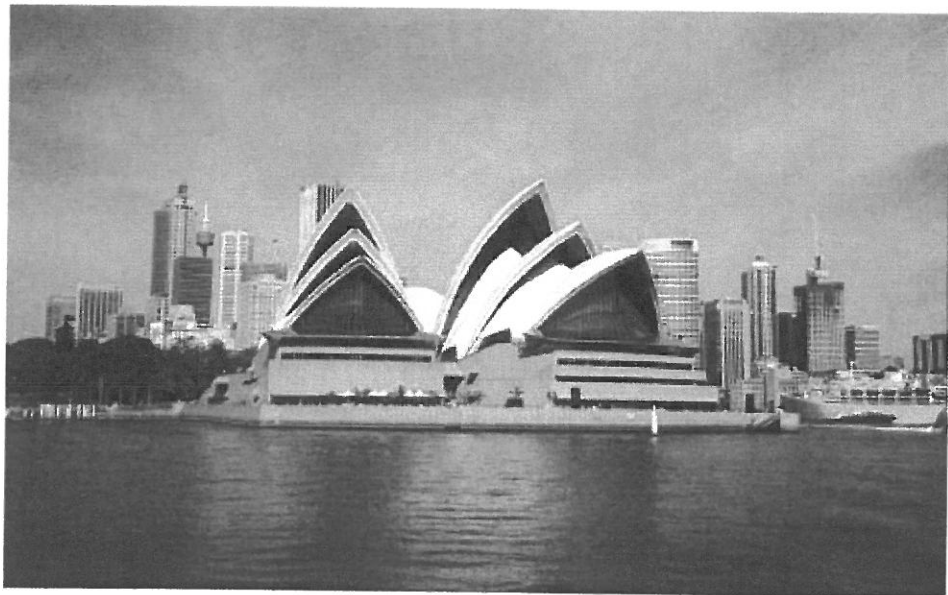
sioner i det store og interessant ørige i Stillehavet.

Nærmest nabo til disse øer er det muslimske land i verden der har den største befolkning, Indonesien. Herfra er der intensive forsøg på at sprede Islam til Papua New Guinea, som er South Pacific Divisionens største missionsmark.

I mine foredrag lagde jeg vægt på, at i mødet med Muslimer i den vestlige verden drejer det sig ikke alene om at sprede troen. Det er også et spørgsmål om at forsvare troen. De gentagne forsøg, fra få men magtfulde Islamister, på at begrænse den frihed, som vore forfædre langsomt tilegnede os, kan fortolkes som en trussel mod den religionsfrihed der giver os ret til ikke alene at eksistere men også til at forkynde.

Der kan være tilfælde hvor vort forsvar for vor tro består i loyalitet mod den verdslige regering. der står for den personlige frihed.

Australien er langt borte fra Skandinavien. Turen der gik over Loma Linda, hvor jeg havde et par ærinder på universitetet er alt i alt på 45 times hver vej. Men det var en interessant oplevelse med anledning til at møde kollegaer af Iris og mig fra missions- og undervisningsårene, forhenværende elever samt venner fra tidligere besøg til Australien. Der var også mulighed til et besøg hos en CF

Danmarks gave til Australien var arkitekten, Jørn Utzon, der med Operahuset i Sydney skabte Australiens mest kendte vartegn.

kammerat, som jeg marcherede side om side med i min værnepligt for mere end 50 år siden.

Besøget var igen en bekræftelse af, at

selvom man bor på den anden side af kloden, så er vi som Syvende Dags Adventister tæt knyttet sammen af budskabet og ofte har de samme udfordringer.

Aktiv Pensjonstid

Organ for SDA-arbejderes Pensjonistforening

Redaktør: Øivind Gjertsen

Erling Skjalgsøns gt. 20B. 0267 Oslo

Telefon 22 44 13 80

E-post: oivindgjertsen@gmail.com

Gaver sendes til kassererens adresse.

Korrespondent i Danmark:

Birthe Bayer

Tranevej 11, Daugård

Telefon 75 89 61 95

Ekspedition og kasserer i Danmark:

Gerda Møller, Hvidovrevej 329B, 3.m.f.,

2650 Hvidovre. Tlf. 36 78 06 80

SDA-arbejderes pensjonistforening i Norge

Akersgata 74, 0180 Oslo

Formann: Rolf H. Kvinge

Salmes haveby 8, 1642 Salmes. Telefon: 69 28 02 22

E-post: rokvinge@online.no

Sekretær: Tor Lisle

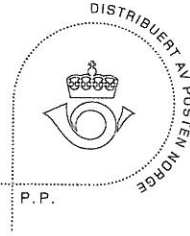
Nedslagsveien 1, 0687 Oslo. Telefon: 22 75 57 56

E-post: tor.kari@lisle.no

Kasserer: Knut Heiberg

Brisingaveien 24, 1655 Sellebakk. Telefon: 69 38 20 94

Bankgirokonto: 1135 11 20438

*I sin nyttårstale til det engelske folk 31. desember i krigsåret 1939
siterte kong Georg VI dette dikt:*

VED ÅRETS PORT

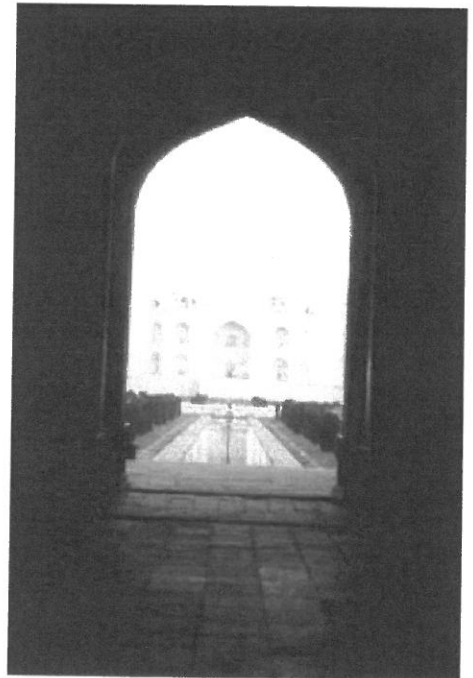
Jeg sa til mannen som sto ved årets port:
"Gi meg et lys, så jeg kan gå trygt
inn i det ukjente."

Han svarte:
"Gå inn i mørket
og legg din hånd i Guds hånd.
Det skal være bedre for deg enn et lys
og tryggere enn en velkjent vei."

Så gikk jeg frem -
Jeg fant Guds hånd
og trådte glad inn i natten.
Han ledet meg mot fjellene
og mot gryet av dag i øst.

Derfor, hjerte, vær stille
Hva trenger vel vårt lille liv,
vårt menneskeliv,
å vite,
hvis Gud vet alt?

I livets svimlende strid,
i stort og i smått,
der skjuler Gud sin hensikt
med oss.

**Av Minnie Louise Haskins,
skrevet i 1908**

Til norsk ved Roald Guleng